

1537 1. Beh. af Lovf. om Sagførernes Afg. t. Salær f. offentlige og beneficerede Sager.

1538

melse i Lovforslaget, hvorved Afgang bliver aabnet for Sagførerne til at faae disse — med et Ord — Smaaudgifter godtgjort, skal jeg ikke have Noget imod. Jeg gaar forresten ud fra, at alle disse Udgifter bør udredes af Parten, og at disse Udgifter ligge uden for Beneficiet til fri Proces og altsaa høre til den Slags Ting, som Parten selv maa tilveiebringe. Men jeg vil ganske vist indrømme, at det i mange Tilfælde naturlig vil stille sig saaledes, at Sagføreren ikke gjør mange Vanskeligheder med disse Smaating og derfor hellere afholder disse Udgifter i det Mindste foreløbig, end korresponderer med Parten eller gjør andre saadanne Stridt for at skaffe dem tilveie. Og for saa vidt Parten ikke skulde kunne betale dem, hvad der ganske vist kan forekomme, kan man maaske ogsaa sige, at der er noget Haardt i, at det Offentlige, naar det igrigt vil støtte en Person med fri Proces, ikke ogsaa vil yde den forholdsvis lille Hjælp desuden. Jeg skal derfor altsaa bemærke, at den Tanke, at optage Bestemmelser om disse Smaaudlæg i Loven, er Noget, jeg meget godt vil kunne gaa ind paa, naar man blot holder sig indenfor saadanne Grændser, at man ikke deved blander større Spørgsmaal ind i nærværende Sag, hvorved der maaske kunde beredes den Hindringer, som ellers ikke vilde være til Stede.

Leth: Jeg skal ikke opholde det ærede Thinges Tid længe. Det er kun nogle ganske korte Bemærkninger, som den høitærede Justitsministers Foredrag, som vi nu hørte, giver mig Anledning til. Den høitærede Justitsminister pointerede, at der ikke staar i Lovforslaget: „fuldt Bederlag“, men at der staar kun: „et efter Arbeidet afpasset Bederlag“, hvorved ikke skulde være ment „fuldt Bederlag“. Jeg bellerer i saa Henseende ikke at kunne følge den høitærede Justitsministers Betragtningssaaade, og jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at i den af Landstingets Udvalg afgivne Betænkning siges det af Flertallet: „ . . . . Men naar Bestemmelsen i § 1 bliver til Lov, og der altsaa er sikret den bestiftede Sagfører i alle Tilfælde fuld Betaling for hans Arbeide . . . .“. Saaledes har man altsaa opfattet det i Landstinget, og saaledes tror jeg, at man i det Hele taget har opfattet det. Den Distinktion, som den høitærede Justitsminister nu gjør, har jeg ikke set tidligere fremsat under Forhandlingerne, i det Mindste erindrer jeg den ikke. Overimod er man bestandig gaaet ud fra den modsatte Forudsætning. Paa Tariffspørgsmaalet

skal jeg ikke komme nærmere ind — det ligger jo mere fjernt fra denne Sag — undtagen for saa vidt jeg hørte, at den høitærede Justitsminister ikke havde Noget imod, at man ogsaa her indførte en Tarif, som man jo vitterlig for Dieblirket har, med Hensyn til Salæret i beneficerede kriminelle Sager for Overretten og Højesteret. Jeg tror, at Maximumsgrændsen ogsaa maa fastsættes saaledes, at man fastholder den Udtalelse, som staar i Plakaten af 7de Mars 1827, at der ikke gjøres Fordring paa, at disse Salærer skulde være fuldt Bederlag. Den høitærede Justitsminister bemærkede i en lille Bending af sin Tale, at han syntes, jeg tagerede mine Arbeide noget for høit, naar jeg for 14 Dages Arbeide mente, at et Salær af 1 til 2,000 Rigsdaler kunde være passende. Den høitærede Justitsminister havde Leilighed til at høre, at der dog var et andet Medlem, som delte min Mening. Jeg vil for Resten naturligvis ikke behøve at gjøre opmærksom paa, at det Salær, som ydes, ikke ydes i Forhold til almindelig Dagleie, men at det altid pleier at staa i Forhold til det, der opnaas under Sagen, til den større eller mindre Værdi, som Sagen har, og naar nu Resultatet er et saadant, at den Vedkommende bliver fri for at betale over 48,000 Rigsdaler og fri for at komme 6 Aar i Lugthuset, er Resultatet af den Bestaffenhed, at jeg ikke tror, at det i dette Tilfælde vilde være en Overvurdering at ansætte et Salær af den Størrelse, jeg nævnte. Det er jeg ogsaa overbevist om, at Enhver gjerne vil betale, som man kunde befri for disse Kalamiteter, jeg har nævnt, og endda takke til. Med Hensyn til hvad jeg udviklede om § 3, glædede det mig at høre den høitærede Justitsministers Foredrag; thi det forekommer mig, at han maatte lade Alt staa, hvad jeg havde sagt. Den høitærede Justitsminister gjorde kun et eneste Forsøg paa at skyde en Bredsche deri, og det var, da han sagde, at den bestiftede Defensor kan ikke sige til Parten: „Jeg vil ikke have Noget med Dig at bestille“; thi, sagde han, han skal, der spørges ikke, om han vil, han bliver befalet dertil. Det var saaledes, at den høitærede Justitsminister udtrykte sig. Den høitærede Justitsminister kan umulig have misforstaaet mig. Den Sagfører, som faar den Opgave at skrive en Defension, er berettiget til at holde sig til Alterne. Han skriver sin Defension paa Grundlag af Alterne, og det er han pligtig til. Men jeg veed ikke, at der skulde være nogen Pligt for ham, eller i hvilket Omfang den skulde eksistere,